

nien mellem Nørresundby og Frederikshavn bliver 2⁹/₁₀ Mil længere, ved at Banen føres om ad Hjørring, end hvis den førtes ad den kortere, østlige Vej; men jeg troer, at denne Omvei fuldstændig vil lønne sig, og det ikke alene ved den forøgede Trafik, som kan ventes ved at bringe Banen gennem Landet omkring Hjørring, men ogsaa derved, at man da undgaaer at bygge en Sidebane. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, hvor besværende det vilde være for den gennemgaaende Trafik, som man ventte fra vore nordlige Nabolande, naar Banen skulde gjøre denne Omvei. Jeg vilde fuldstændig have erkjendt Nødvigheden af denne Indvending mod at lægge Jernbanen om ad Hjørring, dersom dette Spørgsmaal havde foreligget for en 6 til 8 Aar siden, nemlig dengang, da man endnu tænkte paa at tilveiebringe en nogenlunde lige, kort Stambane gennem Thyland fra Frederikshavn Syd paa; men det forekommer mig, at denne Indvending af det ærede Medlem maa have tabt en stor Deel af sin Betydning nu, efterat man ved Anlægget af Jernbanen op igjennem Thyland har gjort langt større Bugter og Sving for at bringe, saa at sige, alle Kjøbstæder ind med i Jernbanenettet isærlig ved Sidebaner at sætte dem i Forbindelse med Stambanen. Dersom man fulgte den af det ærede Medlem anbefalede Retning for Vendsysselbanen, troer jeg ikke, at man let vilde kunne undgaae at anlægge en Sidebane til Hjørring; men Anlægget og Driften af en saadan Sidebane vilde tynges langt mere paa Jernbanen end den Omvei af lidt over 2 Mil, som det bliver for Stambanen, at den føres om ad Hjørring. Iøvrigt er jo Spørgsmaalet om den i og for sig rigtige Retning af Banen naturligtvis netop det allervanskeligste. Jeg kan derimod kun udtale min Glæde over, at det ærede Medlem iøvrigt saa fuldstændigt har sluttet sig til Hovedtrækkene i det foreliggende Lovforslag, og at det kun har været et enkelt Detailpunkt deri, som han kunde ønske at see ændret.

David: Forinden jeg gaaer over til nærmere at betragte det foreliggende Lovforslag, skal jeg tillade mig en Yttring i Anledning af nogle Ord, der falder fra den høitærede Inden-

rigsminister i Slutningen af hans Foredrag. Den høitærede Minister sagde, at han sølte sig overbeviist om, at vi ikke ved noget Statslaan havde betalt en saa høi Provision som den, vi have maattet udrede paa Grund af Jernbaneloven af 10de Marts 1861, eller rettere sagt paa Grund af den Contract, som blev afsluttet i Henhold til denne Lov, og hvorved der betingedes en meget høi Priis, nemlig 96, for de Obligationer, som Entreprenuererne skulde have i Betaling for Jernbanearbejdet. Jeg er fuldkomment enig med den høitærede Minister heri, men jeg troer da ogsaa at kunne gjøre Regning paa, at han vil være enig med i, at det er en meget vovelig Sag at slutte Arbeidscontracter, som ikke vilde blive opfyldte før om 6 eller 7 Aar. Jeg troer ikke, at man, naar der er Tale om en Arbeidscontract om et lignende Arbejde i en lignende Tid, nogeninde vil faae bedre Vilkaar end dem, man fik 1861, men det er da en Grund mere for mig til at see det foreliggende Lovforslag i dets hele betænkkelige Skikkelse. — Jeg skal nu tillade mig at udvikle min Betragtningssmaade af hele denne Lov, og jeg skal derved, saavidt det er mig muligt, alene holde mig til Lovforslaget og dets Motiver; men det er dog ikke muligt ganske at see bort fra de Yttringer, som den høitærede Indenrigsminister gjentagende har ansøgt i det andet Thing for at støtte Lovforslagets Hensigtsmæssighed. Dets Motiver ere desuden saa korte og i visse Henseender saa mangelfulde, at det er ganske naturligt, at der under Forhandlingen af denne Sag maa fremkomme Yttringer, som egentligt supplere Motiverne.

Jeg skal da først tillade mig at henlede det høie Things Opmærksomhed paa den mærkelige Forandring, som dette Lovforslag, naar man sammenligner dets nuværende Skikkelse med den, hvori det blev forelagt af Regjeringen, har faaet paa sin Gang igjennem det andet Thing, en Forandring, der maa synes saameget mere mærkelig, som den staaer i omvendt Forhold til den Forandring, der er indtraadt i vor finansielle Situation siden den Tid, da dette Lovforslag blev indbragt; thi det vil man dog vel indrømme, at man, naar der er fremkommet Begjæring om 2 til 3 Millioner til extraordinaire Udgifter i det forestaaende Finants-